

Újlaki Hangok

www.ujlakitemplom.hu

A családról és a vakáció lehetőségeiről

Az utóbbi években sokat lehet arról hallani, hogy a társadalomban értékválság van. Ez a válság talán leginkább a családi életben nyilvánult meg. Az elmúlt harminc évben a házasságkötések száma több mint a felére csökkent, a válások száma megduplázódott, és a termékenységi mutató alig haladja meg az 1-et. Ezekről a jelenségekről, és az ijesztő számarányokról hallva, arra gondolhatunk, hogy az emberek mások lettek, mint korábban voltak. A társadalom szélesebb körében végzett felmérések szerint azonban ez nem felel meg a valóságnak. **Az emberek nagy többsége ugyanis továbbra is vágyik a házasságra, a családra, a gyermekekre,** azonban úgy gondolja, hogy ez a mai világban már csak nagyon nehezen megvalósítható, mert hiányzik a biztos emberi egzisztencia, és az anyagi háttér. Először lakásra, jövedelmező állásra van szükség. Mások azzal érvelnek, hogy a tanulás ideje jóval hosszabb ideig tart, mint régen, és a fiatalok igényt tartanak arra is, hogy mielőtt elköteleznék magukat, a világot és az életet jobban megismerjék.

Biztos, hogy ezeknek az érveléseknek is van racionális megalapozottságuk, de nem magyarázzák meg teljesen az előbb bemutatott jelenségeket. Sokkal inkább az emberekbe vetett **bizalom** és a hitből fakadó, és a jövőbe vetett **remény** fogyatkozott meg. A tapasztalat azt mutatja, ha a gyerekek csonka családban nőnek fel, vagy ha otthon feszültség veszi körül őket, szüleik veszekednek, nem nevelnek, csak tiltanak, nem adtak vonzó családi példát számukra, akkor bizalmatlanság alakul ki bennük a házassággal kapcsolatban. Ezzel magyarázható, hogy amikor eljön a házasságkötés ideje, megtorpannak, és nem merik vállalni az életre szóló elkötelezettséget. Maradnak a futó kalandok és a bizonytalan ideig tartó élettársi kapcsolatok.

Az előbb említett okok miatt az Egyház kiemelten fontos szerepet tulajdonít a gyerekek **családi nevelésének**. Erről

így tanít minket az Egyház társadalmi tanításának kompendiuma:

„A család központi jelentőséggel bír a személy vonatkozásában. Az életnek és a szeretetnek ebben a bölcsőjében születik meg és növekszik az ember: minden gyermek megszületésével új személy jelenik meg ajándékképpen a társadalom közössége számára, akit „lényre legmélyébe írt hivatása a másokkal való közösségre és a másokért való önátadásra szólít.”(ETTK 212) Majd így folytatja: „A családban rögzülnek belénk életünk első éveitől fogva az erkölcsi értékek, itt adódik át a vallási közösség lelki öröksége, a nemzetek kulturális hagyománya; a család a társadalmi felelősség és a szolidaritás iskolája. (ETTK213)

A nevelés egyik legfontosabb része a jó *családi légkör* kialakítása, amihez hozzátartozik a kölcsönös bizalom, és a felmerülő kérdésekre adott őszinte szülői válaszok. A rohanó mai világban előfordulhat, hogy bár ezek az igények és törekvések megvannak, idő híján mégsem jön létre a harmonikus kapcsolat.

A nevelés miatt a nyári vakációnak, a nyaralásoknak, vagy ha erre nincs lehetőség, a kirándulásoknak vagy az együtt töltött időnek ezért van páratlanul fontos jelentősége. A **családban átélt közös élmények** lehetőséget adnak azok megbeszélésére, értékelésére. Emlékszem, hogy édesapámmal az első komoly beszélgetés is akkor jöhetett létre, amikor ketten, az egyik nyári szünetben meglátogattuk rokonaikat és késő éjszaka mentünk hazafelé. A csend, a csillagos égbolt, a tücskök zenéje jó háttérrel adott ahhoz, hogy az élet dolgairól beszéljünk. Később pedig a nyári közös együttlétek adtak lehetőséget arra, hogy családunk eseményeit átbeszéljük, kiértékeljük és a közös döntéseket meghozzuk. Hivatásom szempontjából is fontos volt, hogy szüleim elfogadták döntésemet, az Istentől jövő hívásra adott válaszomat, és halálukig támogattak abban, hogy küldetésemet teljesíteni tudjam.

A Szentírást sokféleképpen lehet olvasni. Olvassuk úgy, hogy a nekünk szóló üzenetet keressük benne. (Egy négyrészes sorozat harmadik része.)

JÓNÁS JÖVENDÖLÉSE - 3. fejezet

1 Ekkor ismét szólt az Úr Jónáshoz, s ezt mondta:

2 »Kelj fel, menj Ninivébe, a nagy városba, és hirdesd ott a szót, amelyet majd mondok neked.« **3** Felkelt erre Jónás és elment Ninivébe az Úr szava szerint.

Ninive háromnapos járóföldre terjedő nagy városa volt Istennek. **4** Alighogy bement Jónás a városba, egy napi járásnyira, nagy hangon hirdette: »Még negyven nap, és Ninive elpusztul!«

5 Ninive lakói hittek Istenben és böjtöt hirdettek, és nagyjaik, kicsinyeik egyaránt szőrruhát öltöttek. **6** És amikor a beszéd Ninive királyához eljutott, ő felkelt trónjáról, letette palástját, szőrruhába öltözött és hamuba ült. **7** És közhírré tette és megparancsolta Ninivében: »A királynak és főembereinek rendeletére! Se ember, se állat, se marha, se juh ne egyék és ne legeljen, és vizet se igyék! **8** Öltön szőrruhát ember és állat, és kiáltson nagy szóval az Úrhoz, és térjen meg mindenki gonosz útjáról és az istentelenségből, ami kezéhez tapad. **9** Ki tudja, hátha visszafordul és megbocsát az Úr, és lelohad haragjának tüze, és nem veszünk el?«

10 Mikor látta Isten az ő cselekedeteiket, hogy megtértek gonosz útjukról, megbánta Isten a rosszat, amelyről azt mondta, hogy rájuk hozza, és nem hozta rájuk.

Jónás könyve – 3. fejezet

Úgy tűnik, hogy Jónás megleckéztetése eredményes volt. Nem próbál elsunnyogni, nem kísérli meg azt, hogy elbújjon, indul Ninivébe az Úr szava szerint. Gondoljuk meg, mire számított Jónás. Érkezik egy szokatlan viseletű, (Babits úgy mondaná, hogy halszagú), furcsa beszédű ember, egyszerűen idegen. Kívülálló. Botrányt csinál, legjobb esetben fejét veszik. Rosszabb változatban karóba húzzák vagy kerékbe törik. Jónás teljesen biztos lehet benne, hogy megölik, csak a mód lehet kétséges.

És lám, megtörténik a csoda, amire Jónás legrémesebb álmaiban sem gondolt, a niniveiek megtérnek. Böjtölnek, szőrruhát öltönek. A király még az állatokat is megböjtölteti! Hátha, hátha megbocsát ennek a fura alaknak az Istene?

Nézzük meg Jónás könyvének szereplőit, először a hajósokat, aztán a niniveieket! A tengerészek az Úrról soha sem hallottak, Jónás beszél nekik először róla. Istenhívők, de istenekben hisznek, ezek az istenek azonban nagyon különböznek Jahvétól. Jónás szinte semmi mást nem mond az Úrról, mint azt, hogy minden az ő alkotása. Amikor ezt a keveset, amit Jónás közvetít Istenről, a valódi, egyigaz Istenről meghallják, megváltoztatják az életüket. Erejükön felül is megpróbálják az engedetlen prófétát megmenteni, nem akarják vízbe dobni, hogy elpusztuljon. Amikor már nincsen más választásuk, mert az emberi erőfeszítés Istennel szemben semmit sem ér, előre bocsátatot kérnek cselekedetükért Istentől. Megdöbbennek a vihar csillapodására, a szélvész megszűnésére. Ezzel nincsen vége, hálások a megmenekülésükért. Nem úgy, mint a tíz leprásból kilencen. Áldozatot mutatnak be Jónás Istenének. Valamit megértettek a hajósok, és azt jól értették meg.

Ha a niniveiek meggyilkolják Jónást, Jónás után a varjú sem káromna, senkinek sem hiányozna, úgy elbánhatnának vele, ahogy egy szünyoggal elbánik az ember. De nem! Megtérnek. Nem a király rendeletére, hanem már előbb, már korábban böjtöt és bűnbánatot tartottak, bizonyára ez is közrejátszott abban, hogy a király rendeletet adott ki. A király számára nyilván csoda, ami történt. Az asszírokat meg lehetett vásárolni, fegyverrel esetleg, néha le lehetett győzni, de hogy egy ilyen halszagú prédikátor beszédének hatására így megváltozzanak: ezt nem lehet a véletlennek tulajdonítani – gondolhatta a király. Több működik itt, mint egy idegen fenyegetőzése. Valami belülről fogta meg az alattvalókat, a király csak csatlakozik népéhez. Nem ő, a király a mindenható: leszáll a trónusáról, megtér ahhoz az Istenhez, akiről csupán annyit tud, hogy képes elpusztítani a birodalom büszke fővárosát, és aki képes volt vérszomjas, vad népét egy jelentéktelen vándor beszédével böjtje, bűnbánatra vezetni.

Ezekkel, a hajósokkal és a niniveiekkel szemben Istenről Jónás tudja a legtöbbet. Ő ismeri a legjobban és ő viselkedik a legkevésbé engedelmes módon. El kell gondolkodnunk azon, hogy mi, akik megismertük Istent, vajon hányszor, de hányszor viselkedünk úgy, mintha Isten nem is létezne, vagy valamilyen másféle Isten irányítaná az életünket. Mert bizony furcsa dolgokat olvashatunk a Szentírásban.

Mt 7 **21** Nem mindenki, aki azt mondja nekem: 'Uram, Uram!', megy be a mennyek országába, csak az, aki megteszi Atyám akaratát, aki a mennyben van. **22** Sokan mondják majd nekem azon a napon: 'Uram, Uram! Nem a te nevedben prófétáltunk, nem a te nevedben üztünk démonokat, és nem a te nevedben tettünk sok csodát?' **23** Akkor majd kijelentem nekik: 'Sohasem ismertelek titeket. Távozzatok tőlem ti, akik törvényteleniséget cselekedtetek!'

Nem elég a tudás, cselekedetek nélkül halott a hit és semmit sem ér az ismeret.

Ministráns képzés indul...

Micsoda? Van egyáltalán ilyen képzés? Nappali és államilag finanszírozott a képzés? Miért kéne ezt megtanulni? Mire jó ez az egész? Ilyen és ehhez hasonló kérdések merülhetnek fel a tapasztalatlanabb olvasóban, ha megakadt a szeme az előző havi számban megjelent hirdetésen és az éppen olvasott cikk címén. Remélem, sikerül majd minden kétséget eloszlatnom.

Az a neve, hogy ministránsképzés, és a leendő ministránsok járnak oda. Én is itt kezdtem. Először is tisztáznunk kell, hogy kinek szól ez a cikk. Természetesen mindenkinek, aki elolvassa, de legfőképp azoknak a szülőknek, nagyszülőknek, testvéreknek, rokonoknak, keresztszülőknek, bérmaszülőknek és közösségtagoknak, akiknek fiatalok ismerőse az utóbbi időkben feltette már azt a bizonyos kérdést: „Én is ministrálhatok majd egyszer?”. Remélem, hogy a leggyakoribb válaszok értelmüket tekintve leegyszerűsíthetők lettek volna egy szimpla igenre. Tehát kedves Olvasó, arra szeretnék kilyukadni, hogy nagy valószínűséggel csak a Te segítségével fog tudni a szóban forgó gyermek elindulni az oltárszolgálat felé vezető úton, ezért szeretném, ha tovább olvasnál!

Igen, van olyan, hogy ministránsképzés és olyan is van, hogy diplomás ministráns. Szeptemberben indul a képzés itt, az Újlaki plébánián, amire jó lenne, ha nagyszámú „gyereksereg” jelentkezne, mert az mindenkinek jó. Jó a

(leendő) ministránsoknak, mert a szentéj közepén, a szertartás történéseinek aktív részeseiként, karnyújtásnyira a lényegtől vezényelhetik a szentmise ceremóniáját. Jó a padosorokban helyet foglaló híveknek is, mert szebb és magasztosabb lesz a szertartás. És nem utolsó sorban az Úr szemében is kedves, ha a gyerekeket hozzá, közelebb engedjük.

Leginkább a levelező képzésre fog hasonlítani, mivel hétvégén lesznek „konzultációs időpontok”.

Lesznek elméleti és gyakorlati órák is, ahogy azt illik. Sokrétű és praktikus tudást kell megszerezni ahhoz, hogy méltón lehessen az oltárszolgálatot végezni. Sőt, az sem kizárt, hogy a mostani képzés még csak egy alapozás lesz. Saját tapasztalatomból kiindulva a miséken újraismételt liturgikus mozgások és gyakorlatok hamar beleivódnak az emberbe, de ha meg szeretnénk érteni mozdulataink és feladataink jelentését mélyebbre kell ásni a liturgiát leíró vaskos könyvekben.

Amint a múlt havi hirdetésben lehetett olvasni, minden 6 évnél idősebb, gyereket nagyon sok szeretettel várunk. Előzetesen lehet jelentkezni a ministránsvezetőknél és Ferenc atyánál egészen a képzés kezdetéig, vagyis szeptember második hétvégéjéig!

Udvary Gergely
ministránsvezető
tel.: 06 30 / 938 69 50

Bérmálás, oltárszentelés, emlékérem átadása Újlakon a főpásztori vizitáció alkalmából

A főpásztori vizitáció különleges fontosságú esemény volt egyházközségünk életében, nem véletlen, hogy újságunkban már eddig is több írás szerepelt ebben a témában a felkészülés időszakában, majd közvetlenül a látogatás előtt megjelent különszámban, és a beszámoló a történekről az Újlaki Hangok júniusi számában. Talán mégis érdemes visszatérni rá, és a hozzá kapcsolódó eseményekkel, pontosabban azokhoz kötődő „háttér-információkkal” is kicsit részletesebben, külön is foglalkozni. Idézet Ferenc atya említett júniusi írásából: „A vizitáció második napján, május 29-én vasárnap Dr. Erdő Péter bíboros atya az ünnepélyes szentmise keretén belül 25 fiatal számára kiszolgáltatta a bérmálás szentségét, felszentelte az új szembemiséző oltárt és átadta az Újlakért emlékérmét Kollár Mihály úrnak, aki 45 éve, a képviselőtestület tagjaként szolgálja közösségünket.” Ez tehát az a három legfontosabb momentum, amelyről az alábbiakban szó esik.

A **Bérmálás** szentségének kiszolgáltatása nemcsak a bérmálkozók számára jelentette a Szentlélek kiáradó kegyelmét, hanem valamennyiünkben, akik jelen lehettünk ezen a felemelő szertartáson, megerősítette azt! Jó lenne, ezért ne is mulasszunk el gyakran imádkozni azért, hogy ez a szentség meghatározó jelenlét, tartós erőforrás, biztos vezetés maradjon a most megbérmáltak, és mindannyiunk életében. Megköszönve Szentháromságos Istenünknek, hogy a bérmálások alkalmával mindig újabb megerősítést kapunk, máris elkezdhetünk imádkozni azokért, akik a legközelebbi alkalommal (reméljük mielőbb...) részesülni fognak ebben a szentségben.

Oltárszentelés ritkán adatik egy-egy egyházközség életében, különösen, ha olyan komoly történeti gyökerei, és ennek megfelelően olyan csodálatosan kialakított temploma van, mint a mi Sárlos Boldogasszony templomunk. A meglévő örökség is igényel persze gondozást, kisebb-nagyobb mértékű fel- vagy megújítást. Az elmúlt alig több mint egy év alatt sokat változott, szépült templomunk belülről. A munkálatok különösen a szentély, a főoltár környékére összpontosultak. Valamennyiünk szeme láttára, lépésről lépésre újult meg a liturgikus tér: nagymértékben a hívek nagylelkű adakozásából. Ennek a megújításnak a keretében cseréltük fel a II. Vatikáni Zsinat liturgiát megújító rendelkezései nyomán az 1960-as években készült szembemiséző oltárt és ambót a mostaniakra. Az új, immár felszentelt szembemiséző oltárt, és az új helyen álló, kialakításában az oltárhoz illeszkedő ambót már valamennyien jól ismerjük, mint ahogyan az elhelyezésüket megelőzően végrehajtott változtatásokat is a szentélyben. A szentély-járószint megemelését és az új keménymészző burkolatot legtöbbször már annyira meg is szoktuk, hogy szinte alig tudjuk visszaidézni a megelőző állapotot: a vörös padlószőnyeget, és az arra még további rétegekben ráterített szőnyeget. A liturgikus tér elrendezésében és berendezésében a változtatások egységes elgondolás alapján valósultak meg: az oltár és az ambó bemutatásával lehet a legjobban bemutatni, hogy mit miért változtattunk, és miért éppen olyanra, amilyenre.

Mindenekelőtt érdemes emlékezetünkbe idézni, hogy a korábbi szembemiséző oltár és ambó bizonyos értelemben ideiglenes berendezési tárgyként kerültek a helyükre, amit az alkalmazott anyagok és a „mobil”, azaz könnyen szétszedhető-elmozdítható mivoltuk mutatott meg leginkább. Természetesen annak a kornak az ízlését és lehetőségeit tükrözték, amelyben létrejöttek. Az akkoriban divatos: hegesztett vaspálcákból formált, vonalas grafikájú díszek alkalmazását akár egyfajta igényességre való törekvés jeleként is értelmezhetjük (ráadásul egyesek szerint azok alkotója-tervezője Borsos Miklós szobrászművész lett volna, erre vonatkozóan azonban hitelt érdemlő bizonyíték eddig még nem került elő). Az eltelt évtizedek nemcsak fizikailag koptatták el meglehetősen nagymértékben ezeket a berendezési tárgyakat, de esztétikai szempontból is. A 60-as években, az úgynevezett modern stíluskorszak idején inkább a kontraszt, mint az illeszkedés szándéka vezette a tervezőket, és akkoriban a barokk művészet átgondolt téralkotási tudásának és részleteiben is harmonikusan kialakított összhangjának elismerése helyett a stílus „túldíszített”, „túlformált” értékelése uralkodott. Ezeknek a tényezőknek az együttes hatására jöhetett létre a „trapéz-alakú hasábon nyugvó rajztábla” oltár és a széles, saját felmagasított mini-pódiummal rendelkező ambó.

Az új oltár tervezésénél a kezdetektől fogva elsődleges szempontnak tekintettük annak „altare fixum”, azaz állandó, rögzített jellegét. Bármennyire is praktikusnak látszik ugyanis az oltár könnyű szétszedhetősége, különféle rendezvények idejére történő átmeneti félre tétele, az állandóság megjelenítése sokkal fontosabb annál. Azonnal megértjük ezt, ha felidézünk azt a megfogalmazást, amely szerint ebben a liturgikus-téri összefüggésben „az oltár maga Krisztus” – és itt elég, ha az oltárfosztás nagycsüörtöki szertartására gondolunk. (Megjegyzendő, hogy felszentelni csak állandó és (legalább részben) kőből készült oltárt lehet, ami nem ilyen, azt „csak” megáldják...). Az oltár befoglaló mérete lényegében nem változott, anyagában és formai kialakításában viszont igen. Az áldozatbemutatásra szolgáló felület, az oltárlap sötét szürkés-zöld kőlap, amibe változatlan-érintetlen formájában bele van süllyesztve az oltáreréklyét magába foglaló vörös-mésző elem. Ettől lefelé az oltár többi része tölgyfából készült. A „mensa” három egymásra épülő szintje: a kőlappal azonos méretű, azt teljes felületén alátámasztó oltárasztal-lap, az ezt alátámasztó, szabályos ellipszis alakú átmeneti tag, és a három egymáshoz illeszkedő, homorú körszegmensből összerakott „lábak”. A korábbival ellentétben teljes keresztmetszetű színpad szerkezet látványában és fizikai valóságában egyaránt a szilárd, erőteljes állandóságot jeleníti meg. Az ívelt felületek miatt keletkező gazdag árnyékhatások segítik beilleszteni a barokk környezetbe az új oltárt, amelynek egyetlen többlet-dísz az ellipszis sávban a templomtér felőli oldalon a középtengelyben elhelyezett polírozott felületű rézanyagú, egyenlőszárú (görög) kereszt. A tölgyfa anyagot a természetes színében megtartó natúr-pácolás kétségtelenül ad egyfajta 21. századi jelleget az új berendezési tárgyaknak, amelyek azonban éppen ez által válnak kevésbé hangsúlyossá az általában náluk jóval sötétebb tónusú barokk környezetüknél.

Az ambó anyaghasználata, formai kialakítása az oltárhoz igazodik, esetében azonban fontos volt a minél karcsúbb, minél kisebb tömegű megoldás megtalálása. A szószék felőli oldalra a papi szék, a sedilia jobb láthatósága érdekében történő átrendezés miatt került át. Sokak által sokat vitatott kérdés volt az ambónak a szentélybe vezető lépcsőre való ráállítása. Egyes nézetekből ez talán tényleg lehet hátrányos, a szentélyben folyó liturgikus mozgások szempontjából azonban nagyon kedvező, hiszen sehol sem szűkíti le a teret.

(Az új liturgikus tér terveit Lasetzky Frigyes és Fejérdy Tamás, az oltár és az ambó terveit Fejérdy Tamás készítette. A szentélyben végzett kivitelezési munkákat Lasetzky Frigyes szervezte és irányította; az oltár és az ambó Kiss László szigetújfalui asztalosmester keze-munkáját dicséri).

Az **Újlakért emlékérem** teljesen új színtelként jelent meg az Újlaki Sárlos Boldogasszony plébánia és egyházközség életében. Ferenc plébános atya kezdeményezésére jött létre ez az elismerési forma, amelyet a közösségünkért vállalt-végzett áldozatos munkát végző személy kaphat meg. Bár nincsen minden részletében formalizált szabályzata az érem odaítélésének, azzal, hogy elsőként Kollár Mihály kapja meg – akinek ez úton is szívből gratulálok! –, máris biztos, hogy sikerült magasra tenni a mércét! Az előzetes szándék szerint a jövőben évente legfeljebb egy-egy érme kerül átadásra,

megtartva ezzel az adományozás lehetőségét a valóban kivételes teljesítmények elismerésére. Miután kevesen láthatták a Gspann Károly ötvösművész által tervezett és kivitelezett érmét, az itt látható fényképen mutatjuk be annak előlapját, amely templomunk névadó jelenetét, Mária és Erzsébet találkozását ábrázolja.

Az Újlaki Sárlos Boldogasszony Egyházközség emlékéreme

Az elrendezés nem véletlenül emlékeztet a Plébániánk hivatalos bélyegzőjén szereplő képre, hiszen éppen annak alapulvételét kértük a művésztől.

A jelenetet latin nyelvű kör-felirat keretezi: ECCL. BUDENSIS AD VISITANTEM az egyházközségünk történetileg használt latin neve, illetve alul a PRO ECCLESIAE, azaz „az egyház(község)ért” szöveggel (a fényképet az érme modelljéről Gspann Károly készítette). Az érme hátoldalán pedig annak a neve van bevésve, aki azt megkapja – az áldozatos munka elismeréséről szóló szöveggel és az adományozás évszámával együtt.

Fejérdy Tamás

Miserend:**Újlaki plébániatemplom:****hétköznapokon: 6³⁰ és 18⁰⁰**vasárnap: 9⁰⁰, 10³⁰, 18⁰⁰**Szent Mihály kápolna:**vasárnap 11⁰⁰**Szent István kápolna:**hétköznapokon: 17³⁰vasárnap 9⁰⁰ és 11⁰⁰**Gyóntatás:**

hétfő, kedd, szerda:

esti szentmise előtt

csütörtök: esti szentmise után

péntek: 17. ³⁰ - 18. ³⁰vasárnap: 10. ⁰⁰ - 11. ³⁰**Szentségimádás:** minden

csütörtökön és minden hónap első

szombatján az esti szentmise után

½ 8-ig.

Zsolozsma:péntek 7⁰⁰ vasárnap 17³⁰**Gyermekeinkért** ajánljuk fel mindenhónap 21-én az este 6⁰⁰ (vasárnap areggel 9⁰⁰) órai szentmisét.**Gyermekeket váró házaspárokért**

ajánljuk fel minden hónap első

szombatján az esti 6 órás

szentmisét.

Minden hónap első hétfőjén, azesti szentmise után **papokért****imádkozunk** a Szent Erzsébet

hittan teremben.

Plébániánk rendszeres**programjai:****Iroda**

(Bécsi út 32. Tel: 335-3573):

Hétfő, péntek 10⁰⁰ - 12⁰⁰,

kedd, szerda, csütörtök

16⁰⁰ - 18⁰⁰.**Karitás:** (Bécsi út 18.):hétfő 17⁰⁰ - 19⁰⁰**Könyvtár:**vasárnap 9⁰⁰ - 10³⁰ között.**Nyugdíjas klub:** minden keddendélelőtt 10⁰⁰ órakor a Szent

Erzsébet teremben.

Teadélelőtt: a hónap másodikvasárnapján a 9⁰⁰ órai szentmise

után, a Szent Erzsébet teremben.

Kóruspróbák: kedden éscsütörtökön 19⁰⁰-21⁰⁰ a Szent

István hittanteremben. Minden

érdeklődőt szeretettel várunk. (A

nyári szünet után szeptemberben.)

Családi események:**A keresztség szentségében részesültek:**

Július 17: Bajusz Andrea, Boros Mária, Ghyczy Csongor,

Kuti Péter, július 25: Vargha Sára

A bérmálás szentségében részesültek:

Július 17: Bajusz Andrea, Boros Mária, Ghyczy Csongor,

Kuti Péter

Elsőáldozáshoz járultak:

Július 17: Bajusz Andrea, Boros Mária, Ghyczy Csongor,

Kuti Péter

Örök hűségét esküdtek egymásnak:

Július 2: Giacchetti Lorenzo és Sárdi Virág;

Július 9: Kertesi János és Győrik Zsuzsanna;

Almási Gábor és Csillag Mariann;

július 23: Búzás András és Főzy Sára;

Szakács István és Haász Andrea

Halottaink:

Szalontai Árpádné (80), Bogmér Istvánné (82),

Harkányi Annamária (34), Sárvári Mária (59), Patay József (92),

Rutich Lórádné (90), Iván Jánosné (85)

Hírek:**SZEPTEMBERBEN
MINISTRÁNSKÉPZÉS INDUL!**

Minden 6 évnél idősebb fiatalot várunk, aki szeretne megismerkedni az oltárszolgálat rejtelmeivel és elhivatott, diplomás ministráns szeretne lenni!

A részvételhez nem kell mást tenni csak szeptemberig (szeptember 2. hétfőig) jelentkezni Ferenc atyánál vagy a ministránsvezetőknél.

További felvilágosítás:

Udvary Gergely

ministránsvezető

tel.: 0630/ 938 69 50

